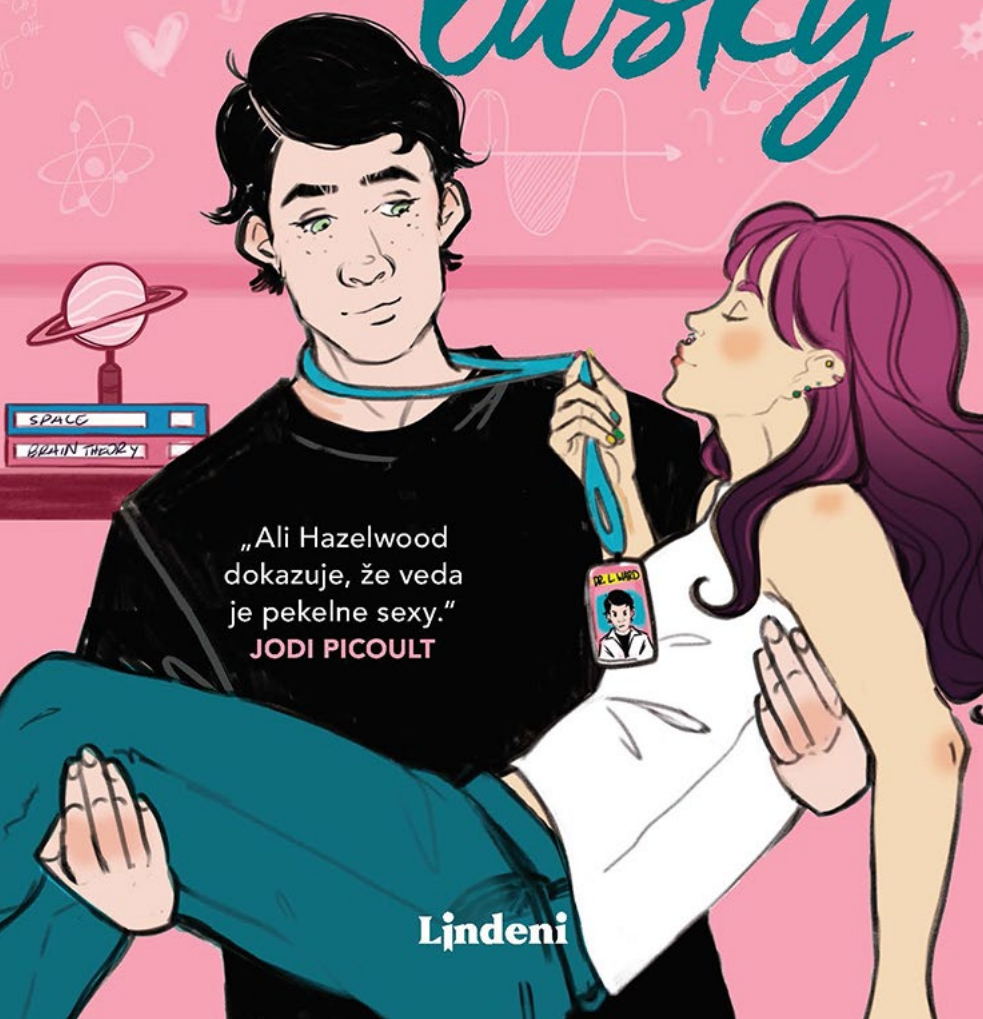

ALI HAZELWOOD

Analýza lásky

„Ali Hazelwood
dokazuje, že veda
je pekelně sexy.“
JODI PICOULT

Lindeni

Analýza lásky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Ali Hazelwood
Analýza lásky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Analýza *lásky*

ALI HAZELWOOD

Analýza *lásky*

Z angličtiny preložila Ivana Cingelová

Lindeni

Grems, toto je pre vás [DolphinBoob.gif]

HABENULA: SKLAMANIE

TOTO JE MÔJ najobľúbenejší poznatok na celom svete: doktorka Maria Curieová-Sklodowska sa vydávala v svojej pracovnej róbe.

Celé je to fakt bomba príbeh: jeden jej známy, vedec, ju dal dokopy s Pierrom Curiem. Obaja rozpačito priznali, že čítali vedecké práce toho druhého a flirtovali spolu nad skúmavkami plnými tekutého uránu, a on ju do roka požiadal o ruku. Maria však prišla do Francúzska len kvôli titulu a s ťažkým srdcom Pierra odmietla, aby sa mohla vrátiť do Poľska.

Celé zle.

Na scénu prichádza Krakovská univerzita, záporák a neúmyselne aj amor tohto príbehu, ktorá Mariu odmietla zamestnať, pretože bola žena (no pekne, K. U.). Podraz, ja viem, ale našťastie ju tým v konečnom dôsledku poslala späť do Pierrovho milujúceho, ešte nie rádioaktívneho náručia. Títo dvaja nádherní nerdi sa zobrali v roku 1895 a Maria, ktorá

v tom čase tak celkom nezarábala majland, si kúpila svadobné šaty, ktoré boli dostatočne pohodlné na každodenné nosenie v labáku. Nemôžete povedať, že moja kamka nebola pragmatická.

Jasné, tento príbeh začne byť podstatne menej mega, keď ho pretočíte zhruba o desať rokov dopredu, keď sa Pierre nechal prejsť kočom a zanechal Mariu a ich dve dcéry na svete samy. Zaostrite na rok 1906, pretože tam nájdete skutočné posolstvo tohto príbehu: veriť, že vás niekto neopustí, nie je dobrý nápad. Nakoniec odídu všetci – tak či onak. Možno sa v daždivé ráno pošmyknú na Rue Dauphine a konský povoz im rozmliaždi lebku. Možno ich unesú mimozemšťania a zmiznú v diaľavách vesmíru. Alebo sa možno šesť mesiacov pred svadbou vyspia s vašou najlepšou kamoškou, a vy tú svadbu preto budete musieť zrušiť a prepadnú vám tony peňazí v nevratných zálohách.

Predstavivosti sa medze nekladú.

Dalo by sa teda povedať, že Krakovská univerzita je len taký vedľajší záporák. Nechápte ma zle: milujem predstavu, ako doktorka Curieová vtancuje do Krakova v štýle *Pretty Woman* v svojich svadobno-laboratórnych šatách, mávajúc dvoma nobelovkami a kričiac: „Chyba. Veľká. Chyba.“ Ale skutočný záporák, ten, pre ktorého Maria skončila v slzách a hľadiac dlho do noci do stropu, je strata. Žiaľ. Pominuteľnosť neodmysliteľne spätá s ľudskými vzťahmi. Skutočným záporákom je láska: nestabilný izotop neustále podliehajúci spontánnemu jadrovému rozpadu.

A nikdy ho nestihne trest.

Viete, na čo sa dá skutočne spoľahnúť? Čo doktorku Curieovú za celý jej život nikdy, *nikdy* neopustilo? Jej zvedavosť. Jej objavy. Jej úspechy.

Veda. Vo vede to žije.

A práve preto v momente, keď mi NASA oznámi, že si ako vedúcu výskumníčku projektu BLINK, jedného z ich najprestížnejších výskumov v oblasti neuroinžinierstva, vybrala mňa – *Mňa! Bee Königswasserová!* –, zapištim. Nahlas a radostne zapištim v svojej miniatúrnej kancelárii bez okien v areáli *National Institutes of Health* v Bethesde. Zapištim pri predstave úžasnej technológie na zlepšenie výkonu, ktorú budem vyvíjať pre samotných astronautov v NASA, a potom si spomeniem, že mám steny tenké ako toaletný papier a môj sused vľavo odo mňa na mňa raz podal oficiálnu sťažnosť, pretože som bez slúchadiel počúvala ženský alternatívny rock z deväťdesiatych rokov. Takže si k ústam pritlačím chrbát ruky, zahryznem doň a čo najtichšie poskakujem na mieste, zatiaľ čo vnútri vybuchujem od radosti.

Predstavujem si, že takto sa musela cítiť doktorka Curieová, keď jej koncom roka 1891 napokon dovolili študovať na Parížskej univerzite: akoby bol svet plný (ideálne nerádioaktívnych) vedeckých objavov konečne na dosah ruky. Je to bez debaty ten najvýznamnejší deň môjho života a odštartujem ním *fenomenálny* víkend plný osláv. Top momenty zahŕňajú:

- Podelím sa o novinky s troma mojimi obľúbenými kolegami a ideme do nášho obvyklého baru, hodíme do seba niekoľko citrónových kokteílů a jeden po druhom bohovsky vtipne napodobňujeme to, ako nás Trevor, náš škaredý šéf v strednom veku, požiadal, aby sme sa doňho nezamilovali. (Akademici zvyknú žiť v mnohých sebaklamoch – teda až na Piera Curieho. Pierre by si to nikdy nedovolil.)
- Prefarbím si vlasy z ružových na fialové. (Doma, pretože začínajúci akademici si kaderníctvo nemôžu

dovoliť. Moja sprcha potom vyzerá ako niečo medzi strojom na cukrovú vatú a jednorožím bitúňkom, ale po incidente s medvedíkom čistotným – verte mi, o tomto nechcete vedieť viac – mi už zálohu aj tak nevrátia.)

- Urobím si výlet do Victoria's Secret, kúpim si peknú zelenú spodnú bielizeň a nedovolím si cítiť sa pre tie vyhodené peniaze previnilo (hoci sú to už roky, odkedy ma niekto videl bez šiat, a ak bude po mojom, tak ma ani dlhé, dlhé roky neuvidí).
- Stiahnem si program *Z gauča po maratón*, s ktorým som už dlho chcela začať, a idem prvý raz behať. (Potom dokrivkám domov, preklínajúc svoje prehnané ambície a promptne prejdem na program *Z gauča po päť kilometrov*. Nemôžem uveriť, že niektorí ľudia cvičia *každý deň*.)
- Napečiem dobrôtky pre Finneasa, starého kocúra môjho rovnako starého suseda, ktorý sa ku mne často zatúlava na druhú večeru. (Odpláca sa mi tým, že mi ničí obľúbené conversy. Doktorka Curieová musela byť v svojej nekonečnej múdrosti psičkárka.)

V skratke, užijem si to. Ani ma len nezamrzí, že príde pondelok. V práci je stále všetko po starom – experimenty, schôdzky v labáku, hltanie mrazených jedál a nalievanie sa bublinkovou vodou, keď spracúvam dáta –, ale s vidinou BLINKu mi aj to staré pripadá nové a vzrušujúce.

Budem úprimná: šialene som sa bála. Keď mi v priebehu ani nie šiestich mesiacov zamietli štyri žiadosti o grant, bola

som presvedčená, že moja kariéra uviazla na mŕtvom bode – alebo je úplne v troskách. Kedykoľvek si ma Trevor zavolať do svojej pracovne, rozbúšilo sa mi srdce a začali sa mi potiť dlane, pretože som si bola istá, že mi povie, že mi neobnoví ročnú zmluvu. Posledných pár rokov od skončenia doktorandského nebolo bohviečo.

Ale tomu je teraz koniec. Práca pre NASA mi môže naštartovať kariéru. Koniec koncov, vybrali ma v nemilosrdnom výberovom procese, v ktorom proti mne stáli hviezdy ako Josh Martin, Hank Malik a dokonca aj Jan Vanderberg, príšerný týpek, ktorý môj výskum zhadzuje, akoby to bol olympijský šport. Narazila som na isté prekážky, vlastne celý kopec, ale po takmer dvoch desaťročiach mojej posadnutosti mozgom je to tu: som hlavná neurovedkyňa projektu BLINK. Budem navrhovať vybavenie pre *astronautov*; vybavenie, ktoré budú používať *vo vesmíre*. Ujdem z Trevorovho upoteného, sexistického zovretia. Uzatvorím dlhodobú zmluvu a dostanem vlastné laboratórium, v ktorom budem viesť vlastný výskum. Je to medzník v mojom profesionálnom živote – čo je, popravde, jediný život, na ktorom mi záleží.

Niekoľko dní som z toho úplne nadšená. Celá unesená. Absolútne nadšene unesená.

Potom, v pondelok o 16.33, mi pípne správa z NASA. Prečítam si meno človeka, ktorý bude viesť BLINK spolu so mnou, a zrazu už nič z toho neplatí.

„PAMÄTÁŠ SI NA Levia Warda?“

„*Brennt da etwas...* čože?“ Mareikin hlas v telefóne znie zastreto a ospalo, tlmí ho slabý signál a diaľka. „Bee? To si ty? Koľko je hodín?“

„Štvrť na deväť v Marylande a...“ Rýchlo vypočítam časový rozdiel. Pred niekoľkými týždňami bola Reike v Tadžikistane, ale teraz je... žeby v Portugalsku? „Dve ráno u teba.“

Reike zavrčí, zastoná, zaskučí a vydá celú plejádu ďalších zvukov, ktoré sú mi dobre známe, keďže sme sa prvé dve desaťročia života delili o izbu. Uvelebím sa na gauči a čakám, až kým sa neopýta: „Kto umrel?“

„Nikto. Teda, *niekto* určite, ale nikto, koho poznáme. Fakt si spala? Si chorá? Mám za tebou priletieť?“ Vážne ma znepokojí, že moja sestra sa nezapája niekde v klube, nepláva nahá v Stredozemnom mori alebo sa nejaší s nejakým čarodejníckym klanom v pyrenejských lesoch. Tráviť noc spaním je pre ňu veľmi netypické.

„Nie. Zasa mi došli peniaze.“ Zazíva. „Súkromne doučujem rozmazaných bohatých portugalských chalanov, až kým si nezarobím dosť na letenku do Nórska.“

Viem, že nemá cenu pýtať sa: „Prečo do Nórska?“ , keďže Reike by skrátka odpovedala: „Prečo nie?“ Takže zvolím: „Potrebuješ, aby som ti poslala peniaze?“ Vyslovene sa v nich netopím, predovšetkým po dňoch strávených oslavami (predčasnými, ako sa ukázalo), ale pár dolárov oželiem, ak si dám pozor. A nebudem jesť. Niekoľko dní.

„Ale nie, rodičia tých faganov platia dobre. Och, Bee, večer sa ma jeden dvanásťročný chalan pokúsil chytiť za prso.“

„Fuj. Čo si urobila?“

„Povedala som mu, že mu odsekнем prsty, čo iné. Každopádne – čomu vďačím za potešenie z tohto brutálneho prebudení?“

„Mrzí ma to.“

„Nie, nemrzí.“

Usmejem sa. „Nie, nemrzí.“ Aký zmysel má deliť sa s niekým o sto percent svojej DNA, ak ho nemôžete zobudiť na

jeden núdzový pokec? „Pamätáš si na ten výskumný projekt, ktorý som spomínala? BLINK?“

„Ten, ktorý vedieš? V NASA? Kde budeš s tou svojou fajnovou mozgovedou vyrábať fajnové prilby, aby to šlo tým fajnovým astronautom vo vesmíre lepšie?“

„Hej. Niečo také. Ukázalo sa, že nie som hlavná vedúca, ale *spoluvedúca*. Projekt financujú NIH a NASA. Začali sa naťahovať, kto z nich by mal mať projekt pod palcom, a nakoniec sa dohodli na spoločnom vedení.“ Kútikom oka si všimnem oranžovú šmuhu – na parapete kuchynského okna sa rozvaľuje Finneas. Pustím ho dnu a párkrát ho poškrabkám po hlave. Lás-kyplne zamraučí a obližne mi ruku. „Pamätáš si Levia Warda?“

„Je to nejaký chalan, s ktorým som chodila, a teraz sa mi snaží ozvať, lebo má kvapavku?“

„Čože? Nie. Chodila som s ním na doktorandské.“ Otvorím skrinku, v ktorej mám Whiskas. „Robil si v mojom labáku doktorát zo strojného inžinierstva, keď som začínala, bol v piataku...“

„Wardebil!“

„Hej, on!“

„Pamätám si ho! Nebol náhodou... sexy? Vysoký? Namakaný?“

Potlačím úsmev a nalejem Finneasovi do misky jedlo. „Nie som si istá, čo si mám myslieť o tom, že si o mojom úhlavnom nepriateľovi z doktorandského pamätáš iba to, že mal stodeväťdesiat centimetrov.“ Sestry doktorky Marie Curieovej, slávna lekárka Bronisława Dłuska a aktivistka v oblasti vzdelávania Helena Szalayowa, by sa určite takto neznížili. Iba žeby to boli nadržané babizne ako Reike – a v tom prípade by sa zachovali presne tak isto.

„A že bol namakaný. Mala by si byť pyšná na moju slo-
niu pamäť.“

„A aj som. Tak či onak, povedali mi, kto bude môj spoluvodúci z NASA, a...“

„Neverím.“ Reike si musela sadnúť. Jej hlas znie zrazu krištáľovo jasne. „*Neverím.*“

„Ale ver.“ Keď vyhadzujem prázdne vrečko, počúvam sestrin maniakálny škodoradostný chechot. „Vieš čo, mohla by si sa aspoň tváriť, že si to tak veľmi neužívaš.“

„Och, mohla by som. Ale budem sa?“

„Očividne nie.“

„Plakala si, keď si sa to dozvedela?“

„Nie.“

„Plesla si si hlavu o stôl?“

„Nie.“

„Neklam mi. Máš na čele hrču?“

„... Možno takú maličkú.“

„Och, Bee. Bee, ďakujem, že si ma zobudila, aby si sa podelila o tieto veľkolepé novinky. Nebol to Wardebil, kto povedal, že si škaredá ako noc?“

Nie, minimálne nie týmito slovami, ale zasmejem sa tak nahlas, že na mňa Finneas vydesene pozrie. „Nemôžem uveriť, že si pamätáš práve *toto*.“

„Akože, dosť ma to našťvalo. Si fakt sexy.“

„Vravíš to len preto, lebo vyzerám presne ako ty.“

„Vážne? Vôbec som si nevšimla.“

Aj tak to nie je celkom pravda. Áno, Reike aj ja sme nízke a štíhle. Máme tie isté symetrické črty tváre, modré oči a rovné čierne vlasy. Ale fáz, keď sme sa podobali ako vajce vajcu, už máme za sebou, a ako dvadsaťosemročné by nás nikto nemal problém rozpoznať. Predovšetkým preto, že moje vlasy si za posledné desaťročie prešli celou paletou pastelových odtieňov, milujem piercingy a príležitostne si dám spraviť tetovanie. Reike, milovníčka cestovania s umeleckými sklonmi,

je ozajstná slobodná duša rodiny, ale na jej prístupe k zovňajšku to veľmi nevidno. Úloha zaplniť túto medzeru je teda na mne, akože nudnej vedkyni.

„A bol to teda on? Ten, ktorý ma sprostredkovane urazil?“

„Hej. Levi Ward. V celej svojej veľkoleposti.“

Nalejem Finneasovi vodu. Nebolo to *doslova* takto. Levi ma nikdy priamo neurazil. Zato nepriamo...

V druhom semestri doktorandského štúdia som mala svoju prvú akademickú prednášku a brala som ju veľmi vážne. Celý svoj prejav som sa naučila naspamäť, šesťkrát prerobila PowerPoint, dokonca som hysterčila, čo si dám na seba. Nakoniec som sa obliekla o niečo slušnejšie ako bežne, a moja najlepšia kamoška Annie mala síce dobre mienený, no nešťastný nápad donútiť Levia, aby mi polichotil.

„Nevyzerá dnes Bee fakt dobre?“

Bola to zrejme jediná téma, ktorá jej napadla. Koniec koncov, večne opakovala, aký mysteriózne príťažlivý je s tými svojimi tmavými vlasmi, širokými plecami a tou zaujímavou, nezvyčajnou tvárou; a ako si želá, aby prestal byť taký odmeraný a pozval ju von. Ibaže Levi nevyzeral, že by mal záujem o rozhovor. Uprel na mňa svoje prenikavé zelené oči. Chvíľu si ma prezeral od hlavy po päty. A potom povedal...

Nič. Vôbec nič.

Jeho jediná reakcia bolo to, čo môj ex-snúbenec Tim neskôr opísal ako „oči plné hrôzy“, a odišiel z labáku so strnulým prikývnutím a bez jediného komplimentu – ani len strojeného a falošného. Doktorandi – ultimátna klebetnícka stoka – následne vzali veci do vlastných rúk a celý príbeh sa vymkol spod kontroly. Študenti tvrdili, že mi ovracal šaty; že ma na kolenách prosil, aby som si natiahla na hlavu papierové vrecko; že bol taký zhrozený, až sa v snahe vymazať si ten výjav z hlavy napil bieligla a utrpel nezvratnú neurologickú ujmu.

Snažím sa nebrať samu seba príliš vážne, a stať sa akýmsi mémom bolo istým spôsobom zábavné, ale tie klebety boli také šialené, že som začala premýšľať, či som naozaj taká odporná.

Nikdy som však za to nevinila Levia. Nezazlievala som mu, že odmietol predstierať, že ma pokladá za príťažlivú. Alebo... no, *neodpornú*. Predsa len, vždy pôsobil tak mužne. Inak ako chlapi, ktorí ma obklopovali. Bol vážny, disciplinovaný, tak trochu zádumčivý. Náruživý a nadaný. Alfa, nech to znamená čokoľvek. Baba s krúžkom v nose a modrým ombré asi nespadala do jeho predstáv o tom, ako by malo vyzeráť pekné dievča, a to je v úplnom poriadku.

Ak však niečo Leviovi *zazlievam*, tak je to to, ako sa ku mne správal počas toho roka, čo sme študovali spolu. Napríklad ako sa nikdy nenamáhal hľadiť mi pri rozhovore do očí alebo ako si vždy našiel výhovorku, prečo neprísť na stretnutie krúžku, na ktorom sme rozoberali vedecké články, keď som bola s prezentáciou na rade ja. Vyhradzujem si právo hnevať sa za to, ako vždy vykĺzol zo skupinového rozhovoru v momente, keď som sa pridala ja; ako som mu nestála ani len za toľké povšimnutie, aby ma pozdravil, keď som vošla do labáku; ako som ho prichytila uprene na mňa zívať s nespokojným výrazom, akoby moja existencia bola nejaká podivuhodná bezočivosť. Vyhradzujem si právo byť zatrpknutá z toho, že keď sme sa s Timom zasnúbili, Levi si ho vzal bokom a povedal mu, že má na viac. No vážne, kto spraví *niečo také*?

Predovšetkým ho však neznášam za to, že ma evidentne pokladal za priemernú vedkyňu. Zvyšok by som pokojne dokázala prehliadnuť, ale nedostatočný rešpekt k mojej práci... Za to si naňho vždy budem brúsiť sekeru.

Teda dovedy, kým mu ju nezarazím do rozkroku.

Levi sa stal mojím zarytým nepriateľom v istý aprílový utorok v pracovni mojej školiteľky. Samantha Leeová bola –

a stále je – kaliber v oblasti neurozobrazovania. Ak existuje spôsob, ako sa živému človeku pozrieť na mozog bez toho, aby ste mu rozbili lebku, Sam ho buď vymyslela alebo je naň expertkou. Jej výskum je geniálny, dobre financovaný a značne interdisciplinárny – preto robí školiteľku celej škále doktorandov: kognitívnym neurovedcom ako ja, ktorí študujú neurálne bázy správania, ale zároveň počítačovým vedcom, biológom, psychológom. Strojným inžinierom.

Levi vyčnieval z davu ešte aj v Saminom preplnenom a chaotickom labáku. Vedel riešiť problémy spôsobom, ktorý sa Sam páči – akoby neurozobrazovanie pozdvihoval na umenie. Hneď v prvom ročníku prišiel na to, ako postaviť prenosný infračervený spektroskop, nad ktorým si postdoktorandi lámali hlavy celé desaťročie. V treťom v labáku zásadne prekoppal proces dátovej analýzy. Vo štvrtom publikoval v *Science*. A v piatom, keď som sa do tímu pridala ja, si nás Sam zavolať do svojej pracovne.

„Chcela by som rozbehnúť jeden úžasný projekt,“ povedala nám so svojím obvyklým nadšením. „Ak sa nám to podarí, od základov zmení celé naše odvetvie. A preto naň potrebujem nasadiť moju najlepšiu neurovedkyňu v spolupráci s mojím najlepším inžinierom.“

Bolo to svieže popoludnie na začiatku jari. Dobré si ho pamätám, pretože to ráno bolo nezabudnuteľné: Tim si uprostred labáku kľakol na koleno a požiadal ma o ruku. Trochu teatrálny, nie celkom podľa môjho gusta, ale nemienila som sa sťažovať, keďže to znamenalo, že niekto túži naveky stať po mojom boku. Takže som mu pozrela do očí, potlačila slzy a povedala áno.

O niekoľko hodín neskôr sa mi zásnubný prsteň bolestivo zabáral do zaťatej päste. „Nemám čas na žiadnu spoluprácu, Sam,“ ohradil sa Levi. Stál odo mňa tak ďaleko, ako len

mohol, a predsa sa mu podarilo zaplniť celú malú pracovňu a stať sa jej stredobodom. Neobťažoval sa na mňa ani len pozrieť. Ako vždy.

Sam sa zamračila. „Naposledy si vravel, že by si do toho šiel.“

„Zle som sa vyjadril.“ Jeho výraz bol nečitateľný. Nekompromisný. „Prepáč, Sam. Mám priveľa práce.“

Odkasľala som si a podišla o pár krokov k nemu. „Viem, že som iba prváčka,“ prihovorila som sa mu chlácholivo, „ale dokážem odviesť svoju časť práce, sľubujem. A...“

„Nejde o to,“ prerušil ma. Na okamih ku mne obrátil oči, zelené, tmavé a búrkovo chladné, a na moment pôsobil zarazene, akoby nedokázal odvrátiť zrak. Srdce mi vynechalo úder. „Ako som povedal, na nové projekty práve teraz nemám čas.“

Nepamätám si, prečo som vyšla z tej pracovne sama, ani prečo som sa rozhodla pred ňou zastať. Vrela som si, že o nič nejde. Levi bol skrátka zaneprázdnený. Všetci boli zaneprázdnení. Akademická obec bola v podstate len kopa zaneprázdnených ľudí, ktorí zaneprázdnene pobežovali z miesta na miesto. Ja sama som bola mimoriadne zaneprázdnená, pretože Sam mala pravdu: bola som jedna z najlepších neurovedkýň v labáku. Mala som dosť svojej vlastnej práce.

Až kým som nezačula Saminu znepokojenú otázku: „Prečo si zmenil názor? To ty si povedal, že ten projekt bude skvelý.“

„Ja viem. Ale nemôžem. Prepáč.“

„Čo nemôžeš?“

„Pracovať s Bee.“

Sam sa ho opýtala prečo, ale na odpoveď som už nečakala. Usilovať sa o získanie akéhokoľvek vyššieho vzdelania si vyžaduje zdravú dávku masochizmu, ale počúvať, ako ma

niekto ohovára pred mojou šéfkou, bolo nad moje sily. Dala som sa na odchod, a o týždeň, keď sa Annie šťastne rozplývala, ako Levi súhlasil, že jej pomôže s dizertačkou, som si už dávno prestala čokoľvek namýšľať.

Levi Ward, jeho Wardskosť, doktor Wardebil, ma neznášal. Mňa.

Špecificky mňa.

Áno, bol to málovravný, vážny, zádumčivý kus chlapa. Bol utiahnutý, introvert. Mal zdržanlivú a odmeranú povahu. Nemohla som požadovať, aby ma mal v láske, a ani som to nemala v úmysle. Ale aj tak, ak sa ku všetkým ostatným dokázal správať slušne, zdvorilo, ba dokonca priateľsky, mohol rovnakú snahu vynaložiť aj pri mne. Ale nie – Levi Ward ma zjavne nenávidel a zoči-voči takému odporu...

No. Nemala som na výber, len ho nenávidieť tiež.

„Si tam?“ spýta sa Reike.

„Hej,“ zamrmlam, „len premýšľam nad Leviom.“

„Takže pracuje pre NASA? Môžem dúfať, že ho pošlú na Mars priviesť späť *Curiosity*?“

„Určite nie skôr, ako skončí so spoluvedením môjho projektu.“ Posledných pár rokov, zatiaľ čo moja kariéra lapala po dychu ako hroch so spánkovým apnoe, sa Leviovi darilo – až nechutne. Vydal zaujímavé štúdie, dostal obrovský grant od Ministerstva obrany a podľa mailu, ktorý nám rozposlala Sam, ho dokonca vo vedeckom vydaní *Forbesu* zaradili na zoznam 10 pod 40. Jediný dôvod, prečo som jeho úspech uniesla bez toho, aby som hodila flintu do žita, bola skutočnosť, že sa v svojom výskume vzďaľoval od neurozobrazovania. Preto sme si už až tak nekonkurovali a mohla som si dovoliť skrátka... vôbec naňho nemyslieť. Výborná finta, ktorá fungovala mimoriadne dobre – až dodnes.

Vážne, dnešok sa môže ísť strčiť.

„Stále si to nesmierne užívam, ale vynasnažím sa byť dobrou sestrou a súcitiť s tebou. Na stupnici od jeden po dýchanie do papierového vrečka, ako veľmi ťa spolupráca s ním desí?“

Vylejem zvyšok Finneasovej vody do kvetináča so sedmokráskami. „Musieť pracovať s niekým, kto ma pokladá za mizernú vedkyňu, mi isto vydá aspoň na dva inhalátory.“

„Si úžasná. Si tá najlepšia vedkyňa.“

„Ach, ďakujem.“ Rozhodnem sa veriť, že aj keď podľa Reike patrí astrológia a kryštaloterapia pod vedu, na váhe jej komplimentu to uberá len mierne. „Bude to hrozné. Príšerné. Ak je taký, akého si ho pamätám, budem... Reike, ty cíkáš?“

Chvilku ticha naplní zvuk tečúcej vody. „... možno. No tak, to ty si zobudila mňa aj môj močový mechúr. Prosím, pokračuj.“

Usmejem sa a pokrútim hlavou. „Ak bude taký, ako kedysi na Pittsburskej, pracovať s ním bude nočná mora. Navyše budem na jeho piesočku.“

„Hej, lebo sa sťahuješ do Houstonu.“

„Na tri mesiace. Spolu s mojou výskumnou asistentkou odchádzame budúci týždeň.“

„Závidím. Ja budem ešte bohvieako dlho trčať v Portugalsku, kde ma obchytkávajú všelijaké atrapy Joffreyho Baratheona, ktoré sa nie a nie naučiť, čo je to konjunktív. Zhniem tu, Bee.“

Nikdy ma neprestane udivovať, ako odlišne sme s Reike reagovali na to, keď si nás v detstve pohadzovali z miesta na miesto ako gumené loptičky, a to pred aj po smrti našich rodičov. Presúvali sme sa od jedných príbuzných k druhým, žili sme v tucte krajín a Reike netúži po ničom inom, len... zažiť ešte *viac* krajín. Cestovať, vidieť nové miesta, vyskúšať

nové veci. Akoby mala túžbu po zmene zakódovaných v mozgu. Po skončení strednej školy si zbalila veci a posledné desaťročie strávila cestovaním z kontinentu na kontinent, no unudí sa vždy už po pár týždňoch na jednom mieste.

Ja som presný opak. Chcem zapustiť korene. Bezpečnosť. Stabilitu. Myslela som si, že to všetko dosiahnem s Timom, ale ako som povedala, spoliehať sa na iných je riskantné. Stálosť a láska k sebe očividne nepatria, takže sa teraz sústredím na svoju kariéru. Chcem dlhodobú pozíciu vedkyne v NIH a viesť BLINK je k nej dokonalý odrazový mostík.

„Vieš, čo som si práve uvedomila?“

„Zabudla si spláchnuť?“

„V noci nemôžem splachovať – pre hlučné európske trúbky. Ak sa náhodou pozabudnem, sused mi necháva pasívno-agresívne odkazy. No ale počuj: pred tromi rokmi, keď som vtedy v lete v Austrálii zbierala melóny, som spoznala chalana z Houstonu. Bol mega. Ešte aj pekný. Stavím sa, že by som vedela nájsť jeho mail a zistiť, či je single...“

„Ani náhodou.“

„Mal fakt pekné oči a vedel si obliznúť špičku nosa – to zvládne, neviem, hádam len desať percent populácie.“

Pomyslím si, že si musím overiť, či je to pravda. „Idem tam pracovať, nie randiť s chalanom, čo si vie obliznúť nos.“

„Mohla by si robiť oboje.“

„Ja nerandím.“

„Prečo?“

„Vieš prečo.“

„Nie, vlastne neviem.“ Reike v hlase zaznie tá jej typická tvrdohlavosť. „Pozri, viem, že keď si randila naposledy...“

„Bola som zasnúbená.“

„Skoro to isté. Možno to nedopadlo dobre,“ povie a ja pri tom najeufemickejšom eufemizme, aký som kedy počula,

nadvihnem obočie, „a chceš sa cítiť v bezpečí a budovať si emocionálne hranice, ale nemôže ti to brániť znova randiť. Nemôžeš všetko stavať na jedinú vedeckú kartu. Existujú aj iné, lepšie karty. Napríklad sexuálna, bozkávacia, kreditná, ktorou ti chalan zaplatí za drahú vegánsku večeru, a...“ Finneas sa práve v tej chvíli rozhodne hlasno zamŕnaukať. Boh žehnaj jeho presnému mačaciemu načasovaniu. „Bee! Zaobstarala si si to mačiatko, čo si spomínala?“

„To je susedove.“ Skloním sa, pritisknem k nemu tvár a mlčky mu poďakujem, že prerušil sestrinu kázeň.

„Ak nechceš ísť na rande s chalanom, čo si vie oblznúť nos, tak si aspoň zožen tú prekliatu mačku. Už pre ňu máš aj to blbé meno.“

„Mňauria Curieová je skvelé meno – a nie.“

„Túžiš po nej už od detstva! Pamätáš, keď sme boli v Rakúsku? Ako sme sa hrali na Harryho Pottera a tvoj patronus bolo vždy mačiatko?“

„A tvoj bola sliznatá ryba.“ Usmejem sa. Celú sériu sme spolu prečítali po nemecky len pár týždňov predtým, ako sme sa presťahovali do Spojeného kráľovstva k sesternici z maminej strany, ktorá nebola z toho, že budeme bývať v jej miniatúrnej hostovskej, úplne nadšená. Och, neznášam sťahovanie. Mrzí ma, že budem musieť odísť zo svojho síce strašného, ale milovaného bytu v Bethesde. „Každopádne, Harry Potter je už navždy pošpinený a ja si mačku zaobstarať nemienim.“

„Prečo?“

„Pretože podľa posledných štatistických dát o trinásť až sedemnášť rokov zomrie a rozbije mi srdce na trinásť až sedemnášť kúskov.“

„Och, pre boha živého.“

„Uspokojím sa s maznaním mačiek niekoho iného a tým, že nikdy nezistím, že zomreli.“

Počujem žuchnutie, zrejme keď sa Reike hodí späť do postele. „Vieš, čím trpíš? Volá sa to...“

„Ničím netrpím, už sme sa o tom...“

„... strach zo záväzkov. Si patologicky nezávislá a ostatných si nepripúšťaš k telu, pretože sa bojíš, že ťa nakoniec opustia. Obohnala si sa plotom a desíš sa všetkého, čo len pripomína citové...“ Reikin hlas sa rozplynie v obrovskom zívnutí a mňa náhle zaplaví láska k nej. Aj napriek tomu, že vo voľnom čase rada hádže moje vlastnosti do Googlu a diagnostikuje ma vymyslenými chorobami.

„Chod' si ľahnúť, Reike. Čoskoro sa ozvem.“

„Hej, dobre.“ Ďalšie malé zívnutie. „Ale mám pravdu, Beetch. A ty sa mylíš.“

„Samozrejme. Dobrú noc, zlato.“

Zavesím a ešte pár minút hladkám Finneasa. Keď vyklzne do sviežeho vzduchu skorého jarného večera, začnem sa baliť. Keď si skladám úzke džínsy a farebné topy, narazím na niečo, čo som už nejaký čas nevidela: modré bavlnené šaty so žltými bodkami – rovnakej modrej farby ako svadobné šaty doktorky Curieovej. Target, jarná kolekcia, zhruba spreď piatich miliónov rokov. Niečo okolo dvanásť dolárov. Mala som ich na sebe, keď Levi usúdil, že nie som nič viac, ako len mysliaci pľuzgier, najodpornejšie stvorenie prírody.

Pokrčím plecami a strčím ich do kufra.

2

BLÚDIVÝ NERV: STRATA VEDOMIA

„LEN TAK MIMOCHODOM, pásavce prenášajú lepru.“

Odlepím nos od lietadlového okienka a pozriem na Rocio, svoju výskumnú asistentku. „Vážne?“

„Hej. Kedysi dávno ju chytili od ľudí a teraz nám ju vracajú.“ Pokrčí plecami. „Pomsta je sladká a tak podobne.“

Pátram v jej krásnej tvári po náznakoch, že klame. Jej veľké tmavé oči, hrubo olemované ceruzkou, sú nečitateľné. Vlasý má také čierne, že absorbujú deväťdesiatdeväť percent viditeľného svetla, takmer Vantablack. Pery má plné a typicky našpúlené s kútikmi nadol.

Nie. Nič z nej nevyčítam. „Je to pravda?“

„Už som ti niekedy klamala?“

„Minulý týždeň si prisahala, že Stephen King píše spin-off Medvedíka Púa.“ A ja som jej to zhltna. Tak ako aj to, že Lady Gaga je známa satanistka, alebo že bedmintonové rakety sú vyrobené z ľudských kostí a vnútorností. Vyžíva sa v chaotickej

gotickej mizantropii a čudesných sarkazmoch, ktoré trúsi s kamennou tvárou, a mala by som vedieť, že ju nemám brať vážne. Problém je v tom, že raz za čas vytiahne zdanlivo šialený príbeh, ktorý sa po podrobnejšom preskúmaní (t. j. po google-ní) ukáže ako pravdivý. Tak napríklad, vedeli ste, že *Texaský masaker motorovou pílou* je inšpirovaný skutočnou udalosťou? Pred Rocío som to netušila. A spávala som výrazne lepšie.

„Tak mi teda never.“ Pokrčí plecami a vráti sa k učebnici na doktorandské prijímačky. „Pohladkaj si pásavca s leprou a umri.“

Je taká divná. Žeriem ju.

„Počuj, určite budeš v pohode, keď sa s Alexom pár mesiacov neuvidíte?“ Cítim sa trochu previnilo, že ju beriem preč od jej chalana. Keby mňa niekto ako dvadsaťdvaročnú požiadal, aby som niekoľko mesiacov strávila bez Tima, skočila by som z mosta. Na druhej strane, dnes už nespochybniteľne vieme, že som bola totálna krava, a Rocío vyzerá, že ju tá príležitosť vážne teší. Plánuje sa v jeseni prihlásiť na neurovedný výskum na Univerzite Johnsa Hopkinsa a riadok s NASA v životopise určite nebude na škodu. Keď som jej ponúkla, že môže ísť so mnou, dokonca ma objala – túto slabú chvíľku určite nesmierne ľutuje.

„V pohode? Robíš si srandu?“ Pozrie na mňa, akoby mi preskočilo. „Tri mesiace v Texase, vieš vôbec, koľkokrát uvidím La Lloronu?“

„La... čo?“

Zagúľa očami a vloží si do uší AirPody. „Vážne nevieš *nič* o povestných feministických duchoch.“

Potlačím úsmev a obrátim sa späť k oknu. Doktorka Curieová sa v roku 1905 za svoju peňažnú výhru z nobelovky rozhodla zamestnať svojho prvého výskumného asistenta. Premýšľam, či aj ona skončila s mierne desivou emáčkou

uctievajúcou Cthulhu. Zízam na oblaky, až kým sa nezačnem nudiť, a potom vytiahnem z vrečka telefón a pripojím sa na lietadlovú wifinu. Pozriem na Rocío, aby som sa uistila, že mi nevenuje pozornosť, a nakloním obrazovku smerom od nej.

Nie som veľká tajnostkárka, zväčša preto, že som lenivá: odmietam vynakladať kognitívne úsilie na sledovanie vlastných lží a toho, čo som zámerne vynechala. Ibaže jedno tajomstvo predsa mám. Jednu jedínú informáciu, ktorú som nikdy nikomu neprezradila – dokonca ani len sestre. Nechápte ma zle, zverila by som Reike aj vlastný život, ale zároveň ju poznám dostatočne dobre, aby som si to vedela predstaviť: má oblečené rozviate šaty na ramienka a flirtuje so škótskym pastierom, ktorého stretla v talianskej tratórii na Amalfskom pobreží. Rozhodnú sa dať si hubičky, ktoré si práve kúpili od bieloruského farmára, a uprostred tripu jej náhodou ujde to jediné, čo mala výslovne zakázané niekde opakovať: jej dvojča Bee vedie jeden z najpopulárnejších a najkontroverzejších účtov na akademickom Twitteri. Škótsky pastier má bratranca, ktorý je potajme aktivistom za mužské práva, a ten mi pošou pošle mŕtvu vačicu, vykecá to svojim šialeným kamošom a mňa vyhodí.

Nie, ďakujem. Svoju prácu (a vačice) milujem až príliš, aby som dopustila niečo také.

@CoByUrobilaMaria som založila počas svojho prvého semestra na doktorandskom. Vyučovala som neuroanatómiu a uprostred semestra som dala svojim študentom anonymný dotazník, v ktorom som ich žiadala o úprimný názor na to, ako prednášky vylepšiť. Dostala som... nuž, niečo úplne iné. Dozvedela som sa, že moje hodiny by boli zaujímavejšie, keby som ich vyučovala nahá. Že by som mala pribrať, dať si spraviť prsia, prestať si farbiť vlasy na „neprirodzené farby“, zbaviť sa piercingov. Dokonca som dostala telefónne číslo, na

ktoré mám zavolať, ak niekedy „budem mať chuť na tridsať-centimetrového vtáka“. (Uhm, no to už tak.)

Tie odkazy síce boli fakt otrasné, ale so slzami v kabínke na véckach som skončila až po reakcii ostatných študentov z doktorandského – vrátane Tima. Odbili ich so smiechom ako nevinné žartíky a odradili ma od toho, aby som ich nahlásila vedúcemu katedry, pretože vraj narobím veľa kriku pre nič.

Boli to, samozrejme, samí muži.

(Vážne: načo sú nám muži?)

V ten večer som zaspala s plačom. Na druhý deň ráno som vstala, zamyslela sa nad tým, koľko ďalších žien pôsobiacich v odboroch STEM sa cíti rovnako osamelo ako ja, spontánne si stiahla Twitter a založila @CoByUrobilaMaria. Hodila som naň fotku doktorky Curieovej, ktorej som vo Photoshope ledabolo dolepila slnečné okuliare, a jednovetné bio: *Za viac báb v periodickej tabuľke už od roku 1889 (ona)*. Len som si chcela zakričať do prázdna. Vážne som nečakala, že niekto môj prvý tweet vôbec uvidí. Ale mýlila som sa.

@CoByUrobilaMaria Čo by urobila doktorka Curieová, prvá žena vyučujúca na Sorbone, keby ju niektorý z jej študentov požiadal, aby prednášala nahá?

@198888 Skrátila by jeho polčas rozpadu.

@annahhhh NAŽALOVALA BY PIERROVI!!!

@emily89 Strčila mu polónium do gati a sledovala, ako sa mu scvrkne vták.

@bioworm55 Atómovku naňho ATÓMOVKU

@lucyinthesea To sa ti stalo? Bože to ma mrzí.
Mne raz takto študent okomentoval zadok a bolo
to strašne nechutné a nikto mi neveril.

Aj po viac ako piatich rokoch, niekoľkých zmienkach
v *Chronicle of Higher Education*, článku v *New York Times*
a zhruba o milión followerov viac, je @CoByUrobilaMaria
stále mojím útočiskom. Najlepšie na tom je, že to zrejme pla-
tí aj pre mnoho ďalších. Z účtu sa vykľulo niečo ako tera-
apeutická komunita, v ktorej sa ženy z odborov STEM delia
o historky, radia si a... pindajú.

Och, a že pindáme. Pindáme jedna radosť a je to veľko-
lepé.

@BiologySarah Čau, @CoByUrobilaMaria keby
ju neuviedli ako autorku projektu, ktorý bol
pôvodne jej nápad a pracovala na ňom viac ako
rok? Všetci ostatní autori sú muži, pretože *ako
inak*.

„Uf.“ Zvraštím tvár, retweetnem to a doplním:

Maria by im šmrncla kávu rádiom. A tiež by
zvážila, že svoje pracovisko nahlási Úradu
výskumnej integrity a zaznamená každý krok tohto
procesu ♥

Odošlem to, zabubnujem prstami po opierke a čakám.
Moje odpovede nie sú najväčším lákadlom tohto účtu, to
ani zďaleka. Skutočný dôvod, prečo sa ľudia ozývajú, je...

Presne tak. Toto. Keď začnú prichádzať odpovede, cítim,
ako sa mi po tvári rozlieva úsmev.

@DrAllixx Mne sa to stalo tiež. Bola som jediná žena a nebeloška v autorskej zostave a moje meno pri revíziách zrazu zmizlo. Napíš mi, ak si chceš pokecať, Sarah.

@AmyBernard Som členkou asociácie Ženy vo vede a na našom webe máme pre takéto prípady zopár rád (bohužiaľ sa dejú často)!

@TheGeologist Ja teraz riešim presne to isté @BiologySarah. Nahlásila som to a stále sa to vyšetruje, ale rada si pokecám, ak si potrebuješ ponadávať.

@SteveHarrison Mám pre teba šokujúce správy: dosť si o sebe namýšľaš. Tvoj prínos nie je dostatočne CENNÝ, aby ťa zahrnuli medzi autorov. Tvoj tím ti urobil láskavosť, keď ti dovolil pripojiť sa k nim, ale ak na to nemáš hlavu, tak sa PRAC. Nie všetko je o tom, že si žena, občas si proste len NULA 🙄

Je všeobecne uznávanou pravdou, že komunita žien, ktorá sa snaží žiť si po svojom, musí túžiť po názore náhodného muža.

Už dávno som sa naučila, že baviť sa so stemlordmi zo suterénu, ktorí chodia na internet iba provokovať iných, vôbec nemá zmysel – to posledné, čo chcem, je zabávať ich krehké egá. Ak chcú vypustiť paru, môžu si kúpiť permanentku do fitka alebo si zahrať nejaké 3PS strieľačky. Ako normálni ľudia.

Roztomilý príspevok od @SteveHarrison sa chystám skryť, ale všimnem si, že mu niekto odpovedal.

@Shmacademics Hej, Maria, občas si proste len nula. Steve je na to odborník.

Uchechtnem sa.

@CoByUrobilaMaria Ach, Steve. Nebuď na seba taký prísny.

@Shmacademics Je to len chlapec, ktorý stojí pred dievčaťom a žiada ho, aby odvieďla dvakrát toľko práce, čo on, a dokázala, že je hodná byť vedkyňou.

@CoByUrobilaMaria Steve, ty starý romantik.

@SteveHarrison Pojebte sa. To smiešne pretláčanie žien do STEM tie disciplíny úplne ničí. Ľudia by mali dostávať prácu, pretože sú dobrí, NIE PRETO, ŽE MAJÚ VAGÍNU. Teraz majú všetci pocit, že musia zamestnávať ženy na úkor mužov, ktorí sú LEPŠIE KVALIFIKOVANÍ. Bude to KONIEC STEM A JE TO CELÉ ZLE.

@CoByUrobilaMaria Vidím, že ťa to hnevá, Steve.

@Shmacademics Chúdátko naše.

Steve nás oboch zablokuje a ja sa znova uchechtnem, na čo na mňa Rocío zvedavo pozrie. @Shmacademics je ďalší šialene populárny účet na akademickom Twitteri a môj absolútne najobľúbenejší. Zväčša tweetuje o tom, že by mal písať, robí si srandu z elitárstva a akademikov odtrhnutých od reality, a poukazuje na nekvalitnú alebo neobjektívnu vedu. Sprvu

som bola mierne nedôverčivá – v svojom biu má zámeno *on*, a všetci vieme, akí vedia byť cis muži na internete. Nakoniec však medzi nami vzniklo akési spojenectvo. Keď sa stemlordi urazia už len pri čírej predstave žien vo vede a začnú do mňa rýpať, trochu mi ich pomáha zosmiešniť. Nie som si istá, kedy sme si začali vymieňať aj súkromné správy, kedy som sa prestala báť, že je to v skutočnosti bývalý gamergater, ktorý chce verejne odhaliť, kde bývam, ani kedy som ho začala pokladať za priateľa. Odvtedy už ale prešlo pár rokov a teraz si hoc aj niekoľkokrát týždenne o všeličom pokecáme bez toho, aby sme si niekedy vôbec prezradili naše skutočné mená. Je divné, že viem, že mal Shmac v druhej triede trikrát vši, ale netuším, v akom časovom pásme žije? Trochu. Ale zároveň je to oslobodzujúce. Navyše, prejaviť názory na internete môže byť nebezpečné. Je to more plné úchylných kyberzločineckých rýb a ak si Mark Zuckerberg môže prelepiť webkameru lepiacou páskou, ja si môžem nárokovať na neoblomnú anonymitu.

Letuška mi ponúkne tácku s pohárom vody. Pokrútim hlavou, usmejem sa a napíšem Shmacovi.

MARIA: Myslím, že Steve sa už s nami nechce hrať.

SHMAC: Ja myslím, že Stevea ako žubrienku primálo objímali.

MARIA: Lol!

SHMAC: Ako ide život?

MARIA: Dobre! Budúci týždeň štartujem nový cool projekt. Dostala som jednosmerný lístok preč od svojho nechutného šéfa.

SHMAC: Nemôžem uveriť, že tam ten týpek stále robí.

MARIA: To je moc kontaktov. A apatie. Ako sa máš ty?

SHMAC: V práci je to zaujímavé.

MARIA: Priaznivo zaujímavé?

SHMAC: Politicky zaujímavé. Takže nie.

MARIA: Bojím sa pýtať. A čo zvyšok?

SHMAC: Divný.

MARIA: Znova sa ti do topánok vykadil kocúr?

SHMAC: Nie, ale minule som si našiel v čizme rajčinu.

MARIA: Nabudúce pošli fotku! Tak čo sa deje?

SHMAC: Nič také.

MARIA: Ale no tak!

SHMAC: Ako vôbec vieš, že sa niečo deje?

MARIA: Málo výkričníkov!

SHMAC: !!!!!!!?!!?!!!!

MARIA: Shmac.

SHMAC: Len aby si vedela, zhlboka som si povzdychol.

MARIA: Pochopiteľne. Spusti!

SHMAC: Ide o babu.

MARIA: Úúúúú! Povedz mi VŠETKO!!!!!!?!!?!!!!

SHMAC: Veľmi nie je čo.

MARIA: Práve ste sa spoznali?

SHMAC: Nie. Poznám ju už dlho a teraz je späť.

SHMAC: A je vydatá.

MARIA: Za teba?

SHMAC: Nanešťastie nie.

SHMAC: Sorry, prerábame labák. Musím ísť, kým niekto zničí vybavenie za päť miliónov. Popecáme neskôr.

MARIA: Jasné, ale potom chcem počuť všetko o tvojej afére s vydatou ženou.

SHMAC: Kiežby.

Je príjemné vedieť, že od Shmaca ma vždy delí len zopár tukov, predovšetkým teraz, keď letím do Wardebilovho mrazivého, nehostinného objatia.

Prepnem na mailovú schránku pozrieť sa, či mi Levi náhodou konečne neodpísal na správu pred troch dní. Bolo to len pár riadkov – *Ahoj, dlho sme sa nevideli, teším sa na našu ďalšiu spoluprácu. Čo keby sme sa cez víkend stretli a prebrali BLINK?* –, ale na odpoveď bol asi príliš zaneprázdnený. Alebo mnou príliš opovrhuje. Alebo oboje.

Uf.

Opriem si hlavu, zatvorím oči a premýšľam, ako by si doktorka Curieová poradila s Leviom Wardom. Zrejme by mu schovala do vreciek pár rádioaktívnych izotopov, vzala si pukance a sledovala zázrak nukleárneho rozpadu v priamom prenose.

Hej, presne tak.

Po pár minútach zaspím. Sníva sa mi, že je Levi šťastí pášavec: jeho pokožka má nepatrný žltkasto zelený nádych a drahým zariadením si vyťahuje z čižmy rajčinu. A aj tak je na tom všetkom najdivnejšie, že je ku mne konečne milý.

DOSTANEME MALÉ ZARIADENÉ byty v ubytovni hneď pri Johnsonovom vesmírnom stredisku, len pár minút od Sullivanovho výskumného inštitútu, kde budeme pracovať. Nemôžem uveriť, ako to budem mať blízko.

„Stavím sa, že aj tak budeš v kuse meškať,“ skonštatuje Rocio a ja ju počas toho, ako odomykám dvere, prebodnem pohľadom. Nemôžem za to, že som strávila značnú časť svojich formatívnych rokov v Taliansku, kde je čas len akýsi zdvorilý návrh.

Tento byt je oveľa krajší ako ten, ktorý si prenajímam – možno pre ten incident s medvedíkom čistotným, alebo skôr preto, že deväťdesiat percent môjho nábytku pochádza z ikeáckeho kútika so zlacneným tovarom. Má balkón, umývačku riadu a – čo mi výrazne spríjemní kvalitu života – záchod, ktorý splachuje vždy, keď potiahnem páčku. Skutočne zásadná zmena. Nadšene otvorím a zavriem každú jednu skrinku (všetky sú prázdne; neviem, čo som čakala), spravím pár fotiek a pošlem ich Reike a kolegom, pripevním na chladničku svoju obľúbenú magnetku s Mariou Curieovou (drží na nej skúmavku s nápisom „Žiarim!“), zavesím na balkón krmidlo pre kolibríky a potom...

Je stále len pol tretej poobede. Och.

Niežeby som bola jedna z tých, čo neznášajú mať voľno. Pokojne by som päť hodín vedela zabiť šľofíkom, celou sériou *Kanclu* a napchávaním sa pelendrekmi, alebo by som sa mohla posunúť na druhý krok programu *Z gauča po päť ki-*

lometrov, na ktorý som stále poriadne... fajn, *tak trochu* odhodlaná. Ale som tu! V Houstone! Kúsok od Vesmírneho strediska! Čochvíľa začnem pracovať na najúžasnejšom projekte svojho života!

Je piatok a do práce nastupujem až v pondelok, ale prekypujem nervóznou energiou. Takže napíšem Rocío, či so mnou nechce zájsť omrknúť Vesmírne stredisko (Nie.) alebo skočiť na spoločnú večeru (Jem iba zvieracie mŕtvolky.).

Je taká protivná. Milujem ju.

Môj prvý dojem z Houstonu: je veľký. V tesnej následnosti: vlhký, a potom: vlhko veľký. V Marylande zem stále pokrývajú zvyšky snehu, ale Vesmírne stredisko je už svieže a zelené. Je to zmes otvorených priestorov, veľkých budov a vystavených starých plavidiel NASA. Prechádzajú sa tu rodiny návštevníkov, takže to tu trochu pripomína zábavný park. Nemôžem uveriť, že budem tri mesiace cestou do práce vídavať rakety. Rozhodne lepšie ako pri priechode stretávať toho perverzného strážnika, ktorý pracuje v areáli NIH.

Výskumný inštitút stojí na okraji areálu strediska. Sídli v širokej futuristickej trojpodlažnej budove so sklenenými stenami a napohľad zložitým systémom schodísk, z ktorého sa neviem tak celkom vysomáriť. Vojdem do mramorovej haly a premýšľam, či bude mať moja nová pracovňa okno. Nie som zvyknutá na prirodzené svetlo; ten náhly príjem vitamínu D ma môže zabiť.

„Som Bee Königswasserová.“ Usmejem sa na recepcného. „Od pondelka tu začínam pracovať a premýšľala som, či by som sa tu nemohla poprechádzať.“

Ospravedlňujúco sa na mňa usmeje. „Ak nemáte preukaz, nemôžem vás vpustiť dnu. Na poschodí sú technické laboratóriá – a podliehajú vysokému stupňu zabezpečenia.“